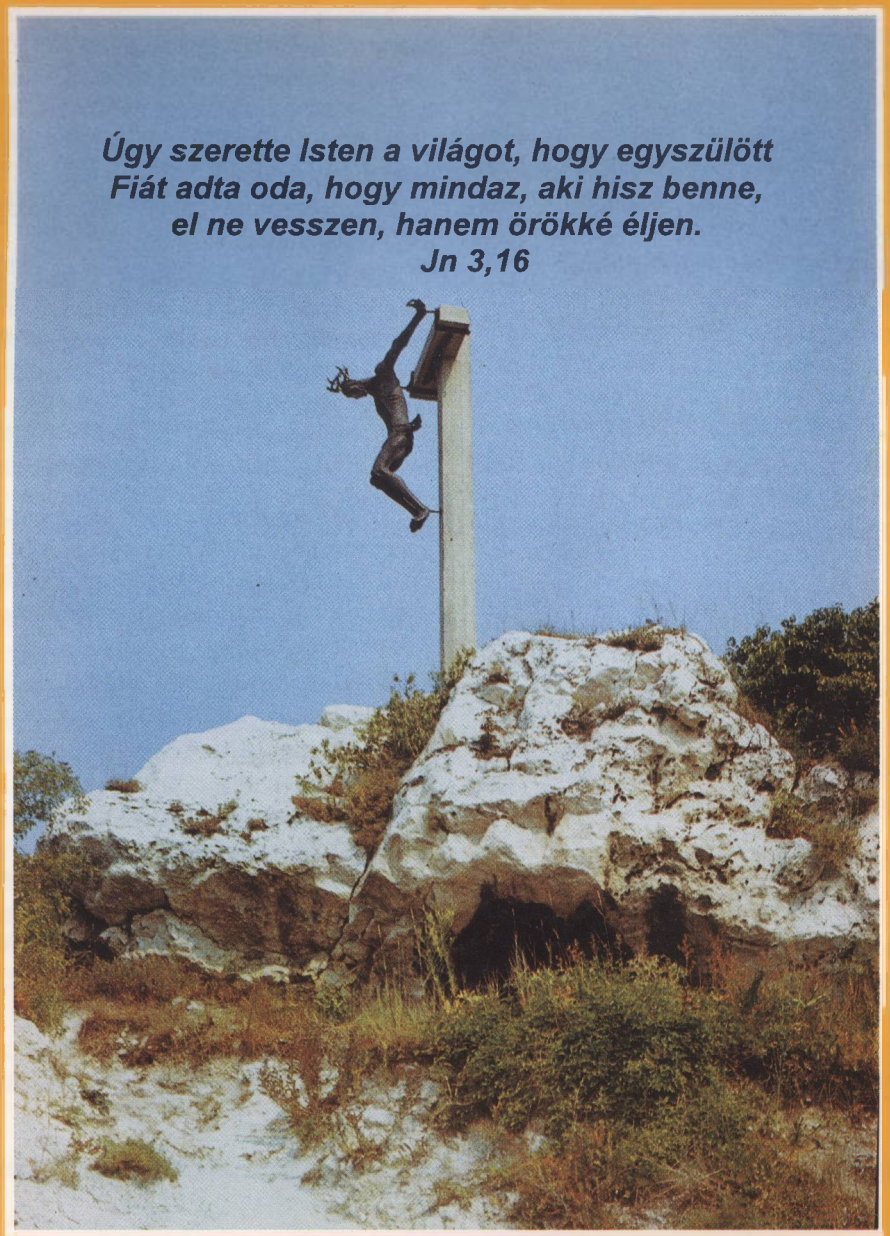
VII. évfolyam 2. szám 1995 MÁRCIUS - ÁPRILIS

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

MARANA THA

— A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja —

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

— Krisztus önmagát ajánlotta fel az Atyának bűneinkért —

Krisztus egész élete áldozat az Atyának

Isten Fia, aki *»nem azért szállt alá a mennyből, hogy a maga akaratát teljesítse, hanem annak akaratát, aki küldte«* (Jn 6,38), *»így nyilatkozik, amikor a világba lép:... Nézd, megyek... hogy teljesítsem akaratodat... E szerint az akarat szerint Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra megszentelődünk«* (Zsid 10,5-10).

Megváltói küldetésében a Fiú megtestesülése első pillanatától kezdve magáévá tette az isteni üdvösségtervet: *»Az én eledelem az, hogy annak akaratát teljesítsem, aki küldött, s elvégezzem művét«* (Jn 4,34).

Jézus áldozata *»az egész világ bűneiért«* (1Jn 2,2) az Atyával való szeretetközösség kifejezése: *»Azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet«* (Jn 10,17). *»De a világ így tudja meg, hogy szeretem az Atyát és végbeviszem, amivel az Atya megbízott«* (Jn 14,31).

Jézus egész életét az a vágy hatja át, hogy azonosuljon az Atya megváltó szeretetének tervével, hiszen megtestesülésének értelme megváltói kínszenvedése: *»Atyám, szabadíts meg ettől az órától! De hiszen éppen ezért az óráért jöttem«* (Jn 12,27). *»Ne ürítsem ki a kelyhet, amelyet az Atya nekem adott?«* (Jn 19,11). És még a kereszten is, mielőtt *»beteljesedett«* (Jn 19,30), így szólt: *»Szomjazom!«* (Jn 19,28).

»A Bárány, aki elveszi a világ bűnét«

Miután Keresztelő János elfogadta, hogy a bűnösök után Jézusnak is feladja a keresztséget, meglátta és megmutatta benne *»az Isten Bárányát. Ő veszi el a világ bűneit«* (Jn 1,29).

Így juttatta kifejezésre, hogy Jézus egyszerre a szenvedő szolga, aki nyugodtan hagyta magát a vágóhídra vinni (Iz 53,7) és sokak vétkeit hordozta, meg a húsvéti bárány, amely Izrael megváltásának szimbóluma az első húsvét alkalmával (Kiv 12,3-14).

Krisztus egész életének küldetését fejezi ki az, hogy *»szolgáljon és életét adja váltságul sokakért«* (Mk 10,45).

Jézus szabadon vállalta az Atya megváltó szeretetét

Jézus emberi mivoltának legmélyén vállalta az Atya emberek iránti szeretetét és *»szerette övéit... mindvégig«* (Jn 13,1), mert *»senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért«* (Jn 15,13). Ugyanígy embersége szenvedésében és halálában isteni szeretetének szabad és tökéletes eszközévé vált, amely az emberek üdvösségére irányul.

Valójában szabadon vállalta kínszenvedését és halálát az Atya és mindazok iránti szeretetből, akiket az Atya meg akar váltani: *»életemet nem veszi el tőlem senki, magam adom oda«* (Jn 10,18). Innen ered az Isten Fiának feltétlen szeretete, amikor Ő maga tartott a halál felé.

Az utolsó vacsorán Jézus elővételezte életének szabad feláldozását

Jézus rendkívüli módon juttatta kifejezésre önmaga szabad feláldozását azon a vacsorán, amelyet a tizenkét apostollal költött el, *»elárulásának éjszakáján«* (1Kor 11,23).

A kínszenvedése előtti estén, tehát még szabadon, ezt az apostolokkal elfogyasztott utolsó vacsorát az Atyának nyújtott önkéntes ajándéka emlékünnepévé tette, az emberek megváltására: *»Ez az én testem, mely értetek adatik«* (Lk 22,19); *»ez az én vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára«* (Mt 26,28).

Az Eucharisztia, amelyet ekkor alapított, áldozatának *»emlékműve«* (1Kor 11,25).

Jézus az apostolok kérését is belevonta saját áldozatába, hogy ez az áldozat örökre fennmaradjon. Ezzel Jézus megalapította az Újszövetség apostol-papjait: *»Értük szentelem magam, hogy ők is szentek legyenek az igazságban«* (Jn 17,19).

Agónia a Getszemáni kertben

Az Új Szövetség kelyhét, amelyet Jézus önmaga felajánlásával az utolsó vacsorán elővételezett, a Getszemáni kertben bekövetkezett agóniájában fogadta el az Atya kezéből, mert *»engedelmeskedett mindhalálig«* (Fil 2,8; vö. Zsid 5,7-8).

Jézus így imádkozott: *»Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely...«* (Mt 26,39).

Ily módon fejezte ki azt a borzalmat, amelyet a halál emberi természete számára jelentett. Ez csakúgy, mint a mi halálunk, valójában az örök életre készítette elő; sőt, a mi halálunktól eltérően Jézusé teljesen mentes volt a bűntől, ami a halálba visz; de mindenekelőtt *»az élet szerzője«* (ApCsel 3,15), az *»Élet«* (Jel 1,17) isteni személye vállalta magára. Emberi akaratával elfogadta, hogy legyen meg az Atya akarata, és így halálát megváltó tettként fogadta el, *»vétkeinket a saját testében fölvitte a (kereszt)fára«* (1Pt 2,24).

(Részlet a Katolikus Egyház Katekizmusából – 133-134.o.)

ISTEN NEM FELEDKEZETT MEG RÓLAD!

— Vassula Ryden Budapesten —

(A svájci misztikus három napra Budapestre látogatott az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség meghívására. A négy órás imaösszejövetel alkalmával – ami rózsafüzérrel kezdődött és szentmisével zárult – két órás beszédet tartott, melynek első részét itt közöljük.)

Szeretném megköszönni az Úrnak azt, hogy ilyen sok gyermekét küldte el ma ide, az Ő házába. Az **„Igaz élet Istenben"** (Vassula könyvének a címe, amelybe Jézus üzeneteit írta le) című könyvemnek az üzenete a szerető Atya üzenete. Azt mondja az Atya, hogy ez egy szerelmes levél valamennyi gyermeke számára és a gyermekeknek joguk van tudni, hogy mit üzenek nekik. Azt mondja, hogy – bár Istenüket elfelejtették – Istenük nem feledkezett meg róluk.

Egy rövid imádsággal kezdem, amelyet Jézus diktált nekem:

„Magasztalom az én Uramat,
lelkem egyedül Ő érte él,
egyedül Neki szolgálok,
ajkam egyedül Neki énekel,
szívem csak Őrá figyel
és mostantól a szívem egyedül
Érte dobban.
Amen."

Nagyon röviden bemutatkozom: van két fiam, az egyiknek holnap lesz a születésnapja. 19 éves lesz. A másik fiam pedig 24 éves. Édesanya vagyok, általában otthon tartózkodom, hacsak az Úr nem akarja úgy, hogy elmenjek és tanúságot tegyek valahol. Mint más édesanyáknak, nekem is gondot kell viselnem a háztartásra. Fenn kell tartanom a házat, takarítanom kell és főznöm is. Ugyanakkor készen kell állnom arra is, hogy az Úr diktáljon nekem. Néha több órán át is naponta. Volt olyan nap is, hogy az Úrral – tehát Jézussal – 9 órán át írtam. És mostanában már elég sokat utazom.

Azt is szeretném nektek elmondani, hogy 1985-ben, mielőtt megtértem volna, én is egyike voltam azoknak az embereknek, akik megfeledkeztek Istenről. Tudtam, hogy ott van „fönn", de azt gondoltam, hogy nagy szakadék van Isten és mi közöttünk. Nem tudtam elképzelni, hogy Isten ennyire közel tud jönni hozzánk. Úgyhogy nagyon meglepődtem, amikor 1985 egyik napján az őrangyalom kinyilatkoztatta magát nekem. Azt mondta az őrangyalom:

„Vassula, gondolkozz el azon, hogy miért jövök én hozzád. Mert hogyha Isten elküld hozzád egy angyalt, az nem csak úgy önmagáért van, hanem valószínűleg azért, mert mondani akar neked ezáltal valamit."

Arra kért az angyal, hogy szerezzek egy Bibliát és olvassam. Azt kérdeztem tőle: „Honnan szerezzek?" Bangladesben éltem, az egy mohamedán ország, ott nincs Biblia. Akkor azt mondta nekem az angyal, hogy menj el az amerikai iskolába és ott találsz majd Bibliát. Azután elgondolkodtam, hogy mit fogok majd mondani a barátaimnak, hogy most már egy Bibliát tartok otthon. Azért mondom csak ezt el, hogy be tudjam mutatni azt a lelkiállapotot, amiben voltam. És hogy elmondjam azt, hogyha Isten irgalmazott nekem, aki én akkor voltam, akkor mennyivel inkább fog irgalmazni azoknak, akik már most Vele vannak és keresik Őt.

Végül is megszereztem ezt a Bibliát, hazavittem és elkezdtem olvasni, de abszolút nem értettem belőle semmit, mert a lelkem teljes sötétségben volt. Az őrangyalom akkor egyfajta megtisztulásban részesített. Elég rettenetes volt ez a megtisztulási folyamat, de ugyanakkor mégis csodálatos, mert nagy kegyelem volt ez a számomra.

Tudjátok mi történt? Az történt, hogy megmutatta nekem azokat a bűnöket, amiket elkövettem. Az egész bensőmet gyakorlatilag kifordította. És láttam a bűneimet – nem a saját szememmel –, hanem Isten szemével, ahogy Ő látja azokat. Ahogy mi látjuk a bűneinket – valahogy lekicsinyítjük –, másképp látjuk, mint ahogy Isten látja őket. De Isten szemében a legkisebb bűn is rettenetes. És Isten fényében meglátva a lelkemet én úgy láttam, hogy gyakorlatilag az egész lelkem tele van leprával. És nem tudtam elképzelni, hogy a lelkem valóban ilyen iszonyatos állapotban van. Annyira fájdalmas volt ezt elviselni, minthogyha valami tűz égetett volna meg. Napokon át sírtam. Az angyal eljött minden nap és újra és újra feltárt számomra olyan dolgokat, amelyeket a múltban követtem el. Valójában újra átéltem azokat a dolgokat, amelyeket egykor tettem. És beláttam, hogy a legszörnyűbb dolog, amit Isten ellen vétünk az, hogy azokat az ajándékokat, amelyeket Ő ad nekünk, egyszerűen csak eltoljuk magunktól, ellene mondunk ezeknek, ellenállunk. Leginkább ayok az áldások fájnak Istennek, amelyeket naponta ad nekünk és amelyekről egész egyszerűen nem akarunk tudomást venni. Olyan ez, mintha valakitől ajándékot kapnál, elfogadnád azt az ajándékot és az illetőnek az arcába vágnád.

Ez volt a kezdet és ezután következett Istennek, az égi Atyának a kinyilatkoztatása. Vissza fogok majd térni erre, de először szeretnék egy rövid üzenetet idézni az Úrtól, hogy egyáltalán, miért kaptam én ezeket az üzeneteket. Isten azt mondta:

„Sokakat magamhoz vonzok majd. Mindig emlékezz arra, én vagyok az, aki életre keltek, senkit ki nem ve-

tek. Legyetek bár hazugok vagy igaztalanok, a gyermekeim vagytok. Az én üzenetem a szeretet üzenete. Egy hívás, amely életetek valódi forrására emlékeztet titeket. Hívás, amely emlékeztet titeket Igémre és az én létezésemre. Ne féljetek tőlem! Attól féljetek inkább, aki úgy tesz, mintha nem létezne és aki rosszindulatában a halálra vezet titeket. Én vagyok a Fény. Mondd meg nekik, hogy ezt az üzenetet nem azért adom, hogy szenzációt keltsen, hanem azért, hogy belássák, mennyire sürgős megtérniük. A lelkiállapotuk súlyossága annak a fontossága, hogy tudják: meg kell változtatniuk az életüket és szentként kell élniük. Azt akarom, hogy gyermekeim nagyon gondosan figyeljenek mindarra, amit mondani akarok."

Szeretném emlékeztetni mindannyiotokat arra, amit Jézus egyszer nekem mondott. Ez az üzenet, amelyet Ő adott, valóban egy szerelmes levél. Nemcsak az én számomra íródott, hanem mindannyiotok számára. Azt kéri tőletek Jézus, hogy mindenhová, ahol az üzenetekben Vassula neve van, helyezzétek oda saját neveteket, hiszen nektek szól az üzenet. Úgyhogy ezek az üzenetek valójában az irgalomnak az üzenetei. Olyan üzenetek, amelyek arra hívnak, hogy kiengesztelődjetek egymással. Hogy kiengesztelődjetek Istennel és mindenkivel, aki körülöttetek él. Az Úr mondja:

„A világ kezdete óta neveden hívtalak téged. De amikor én békét ajánlottam – általános, egyetemes békét –, majdnem valamennyien a háborút választottátok. De mégis kiárasztom most Lelkemet, hogy emlékeztesselek arra, hogy melyek azok az igazi alapok, amelyeken állnod kell. És hogy emlékeztesselek arra, hogy mindannyian az én magvam vagytok. De ma az én magvaim telve vannak romlott, halott szavakkal. Mondd meg nekik, hogy a Béke Hercege, ez az Isten, akit körülvesznek a kerubok, levette a koronáját, levette királyi öltözetét, hogy mezítláb szolgáljon a világnak... és zsákruhába öltözött, hogy kimutassa gyászát. Az ég oszlopai megremegnek és angyalaimat elborítja a gyász, mert látják, hogy ez a generáció, ez a nemzedék azon az úton jár, amelyre a Sátán vezeti. Ezért szállok le trónomról, hogy mindannyiotokat hívjalak és nem akarok, nem fogok megfeledkezni senkiről. Leülök a hitványak közé, a nyomorultak közé és ők nem fognak félni tőlem. Megbarátkoznak velem és elmondom nekik, hogy kezdettől fogva, már a kezdetén sem voltak apátlanok, vagy elhagyottak. És hogyha soha nem is értették meg az égi törvényeket, akkor ez azért volt, mert soha nem volt közel hozzájuk senki, hogy elmondja nekik ezeket. Soha senki nem mondta el nekik azt sem, hogy ők a Mindenhatónak a magvai. Magam köré fogom gyűjteni őket, mint bárányokat, hogy közel legyenek a szívemhez. És mint valaki, aki arra készül, hogy egy titkot felfedjen, ajkaimról fogom táplálni őket a Miatyánkkal. És el fogom nekik mondani, hogy a szeretet ott van a szemük előtt. Az Élő Kenyér az, aki közöttük ül. Meg fogok hívni minden járókelőt. És meg fogom kérdezni őket, hogy ki az közöttetek, akit kivet a társadalom vagy lenéz. Jöjjön énhozzám, mert én senkit nem hagyok éhezni. Senkit nem hagyok szegénységben. Mert az én áldásom gazdagság és az én szeretetem elegendő. Az én utam könnyű és édes. És az én utam vezet el az örök életre. Vezetni fogom a nyomorultakat és megtanítom őket arra, hogy az ő Édesapjuk a mennyben az őrzőjük is. Egy megmentő Isten. Emlékeztetni fogom őket arra, hogy őket is gyermekének tekinti az Atya, és hogy azt mondhatják neki: 'Apám'. És hogyha majd megkérdezik, hol találhatnánk meg a tudást? Azt fogom mondani: a tudás, gyermekem, abban rejlik, amikor elkerülsz mindent, ami gonosz."

Mennyei Atyánk arra buzdít minket, hogy tartsunk bűnbánatot. Azt mondja:

„Nemzedék, tarts bűnbánatot! Bűneitek kiszárították lelkeiteket. Miért pusztulnál el, nemzedék? Tarts tehát bűnbánatot és élni fogsz! Tarts bűnbánatot, mert már nincs sok idő hátra! A Pusztító hamarosan teljes egészében megmutatkozik."

S azután nagy fájdalmak és kínok között a Mennyei Atya megkérdezte tőlem az egyik nap – mély fájdalmat élt át és azt mondta:

„Ó, Vassula, kit buzdíthatok arra, hogy meghallgasson és kit figyelmeztethetek? Kihez szóljak és ki fog meghallgatni? Mivel minden a véghez közeledik és a vég közel van, menj és még a tereken is hirdesd üzenetemet! Menj és hirdesd irgalmas hívásomat! Azoknak a kovásza, akik kihasználják az én házamat, erős. Úgyhogy vigyázz velük, tartsd nyitva a szemed."

Isten bánkódik, mert a világ fellázad ellene. Fellázad törvényei ellen. De Isten megpróbál elérni bennünket a mi nyomorúságunkban. Megpróbálja elvenni a közömbösségünket, az apátiánkat, a bezártságunkat, amely megöli a lelkünket. Isten nem szereti a bezártságot. Isten meg akarja eleveníteni, életre akarja hívni azt a piciny lángot, ami bennünk van, hogy hatalmas lánggal égjen. Jézus azt mondja:

„Értetek lettem koldus."

És hogyha Isten elsántikál mellettem vagy mellettetek és ti, járókelők, nem ismeritek Őt fel, ez azért van, mert:

„Vérrel vagyok borítva és köpésekkel, amelyekkel ez a nemzedék leköpött engem. Ez a nemzedék, amely bűnben él. Ó, föld, annyira megszentségtelenített, annyira bemocskolt, megszüntél létezni! Istened eljött hozzád, de te nem ismerted fel Őt. Álmodban megigéztek. Emlékezeted, amelyet elborított a feledés, teljes sötétségbe süllyedt. Fiaim, leányaim, a Magasságbeli leszármazottai vagytok! A Legfenségesebbtől származtok! Hozzánk tartoztok (tehát a Szentháromsághoz). *Az égben van az otthonotok. Oda tartoztok. Királyi származásotok van. Úgyhogy miért, mi-*

ért hallgattok a 'fenevadra'? A mi képünkre vagytok teremtve és ebben vagytok megáldva. Nem a fenevadéra. Mindannyiotoknak az a feladata, az a célja életeteknek, hogy a Leghatalmasabb udvarában, a Leghatalmasabb kertjében járjatok. Engedjétek meg nekem, hogy ragyogásomba öltöztesselek benneteket. Nyissátok meg a szíveteket és én megmentelek titeket."

Isten azt akarja, hogy mi egy egészen mély, egy egészen meghitt kapcsolatban legyünk Vele. De manapság Istent túlságosan is absztrakt módon, túlságosan elvontan gondoljuk el. Intellektualizáltuk Őt. Egyszerűen nem tudjuk, hogy hogyan szeressük Istent úgy, ahogy Ő szeretné, hogy szeressük. De emlékezzünk arra, hogy ez a legnagyobb parancsolat, hogy szeressük Istent teljes szívünkkel és teljes lelkünkkel. Ez a legnagyobb parancsolat. Isten azt mondja, ez a gyökere, a magva az összes többi parancsolatnak. Isten tudja, hogy mi nem tudjuk, hogy hogyan szeressük Őt. Ezért arra kér minket, hogy közeledjünk felé és mélyüljünk el az Ő szeretetében és Őbenne.

Most visszatérek arra, amit korábban említettem. Szeretnék beszámolni arról, amikor Isten, az Atya először jelentette ki magát a számomra, először beszélt hozzám. Mint sok más ember, én is egyfajta félelemteli képet készítettem magam számára Istenről. Egy bírót, aki szigorú volt, gyorsan ítélő. Tudom, hogy az emberek nagy része valahogy így látja az Atyát, mint valami bírót. Még a filmekben is. Csináltak egy filmet a tízparancsolatról. Amikor az Úr Mózesnek átadja a tízparancsolatot, az Úr hangja – az Isten hangja – olyan volt, hogy amikor meghallottam, akkor azt mondtam, hogy ez teljes tévedés, hogy ilyen az Isten hangja. Félni kezdünk, amikor meghalljuk ebben a filmben. Ez volt tehát számomra a legnagyobb meglepetés, amikor az Atya beszélt hozzám és meghallottam a hangját. És azután megadta számomra azt a kegyelmet is, hogy megéreztem az Ő jelenlétét. Azt a kegyelmet is, hogy érezzem a szívét. Amikor hallottam, nagyon meglepődtem. Nem tudtam elhinni azt, hogy ilyen a hangja. Annyira lágy volt. Annyira apai, hogy azonnal megkönnyebbültem és jól éreztem magam. Olyan volt, minthogyha egész életemben ismertem volna. Annyira ismerős, annyira családias volt a Vele való együttlét. És miután befejezte a beszédét, úgy éreztem magam, mint egy pici gyerek. Ahelyett, hogy azt mondtam volna Neki, hogy „igen Uram", azt mondtam: „igen Apuka". Annyira családias volt, hogy Papának szólítottam. Egyszercsak kicsúszott a számon. Mert tényleg úgy éreztem, hogy Ő az én Atyám. És tudjuk, hogy én az Ő gyermeke vagyok. Amikor azt mondtam, hogy 'igen Apu', utána félni kezdtem. 'Istenem, mit mondtam!' És Ő azt mondta nekem:

„Ne félj! Úgy vettem kezembe kiejtett szavadat, mint egy drágakövet. Azt szeretném, hogy bensőségesen szeress engem. És az, hogy bensőségesen szeretsz engem azt jelenti, hogy elkezdesz közeledni énhozzám. Mint egy pici gyerek. De soha ne feledkezz meg arról, hogy én szent vagyok."

Isten szent. Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Ő szent, ugyanakkor legyünk Vele közvetlenek, legyünk Vele bensőségesek, mint ahogy a gyerekek. Isten azt szeretné, hogy a szívünkből, őszintén beszéljünk Vele, ahogy egy kisgyermek is az apjával. És amikor később beszélt hozzám, hirtelen hozzátette a mondanivalójához ezeket a szavakat, amelyek mindannyiunkhoz szólnak. Nagyon lágy hangon mondta ezeket a szavakat, pont úgy, ahogy néha hallani az apát beszélni a 3-4 éves gyermekével. Nagyon lágy, érzékeny hangon és érzed közben azt, hogy mennyire szereti azt a gyereket, amikor beszél hozzá. Így beszélt énhozzám is, és azt mondta:

„Az enyém vagy és én vagyok a te Apád, hozzám tartozol, az én magvam vagy. Éntőlem származol. Tudd, hogy szeretlek téged."

Ezek a szavak egészen átjárták a lelkemet. És olyan volt ez, mintha hirtelen felébredtem volna. Olyan volt, mintha feltámadtam volna. Olyan volt, mintha halott lettem volna, és most hirtelen feltámadtam volna az életre. Olyan volt, mint amikor egy gyereknek emlékezetkihagyása van, majd jön valaki és a gyereknek hirtelen eszébe jut, hogy az az ő édesapja. És hogy hozzá tartozik. Ez volt a benyomásom, ez volt az érzésem. Nem mindig tudtam megérteni azt, ami történt velem. Mert soha nem hallottam arról, hogy Isten különleges módon szólt volna emberekhez. Miután nem jártam templomba, nem tudtam azt, hogy Isten üzeneteket tud adni embereken keresztül. De mégis tudtam azt, hogy Ő az, aki hozzám beszél. És egy nap Isten valami mennyei humorral ezt mondta:

„Siess, és lásd be végre, hogy én beszélek hozzád."

Mind a mai napig nem tudom elfelejteni azt a szent humort, ahogyan Ő ezt mondta. Istenről egy hamis képet fabrikáltunk magunknak. Egy élettelen képet, mint valami elvont kinyilatkoztatás. Isten mielőtt elmondta volna, hogy küldetést ad nekem, mielőtt bármilyen mély üzenetet adott volna az egységről vagy bármely más témáról, amelyekről üzeneteket kaptam, azt akarta, hogy először szeressem meg Őt, mielőtt elfogadom a küldetésemet. Az első dolog, amit kért tőlem az volt, hogy imádkozzam el Hozzá a Miatyánkot. Erre még emlékeztem az iskolai évekből, úgyhogy mondtam Neki a Miatyánkot, s Ő meghallgatta, majd a végén azt mondta:

„Nem jó! Túl gyorsan mondtad. Próbáld meg újra!"

Úgyhogy mondtam újra, s megint azt mondta:

„Nem jó! Mozogsz közben. Mondd újra!"

Én újra mondtam, de azt mondta:

„Nem jó! Nem koncentrálsz, nem figyelsz rám. Mondd újra!"

És ez így ment egész nap. Reggeltől egész éjszakáig. És ott térdeltem még éjszaka is, és mégis mindig azt mondta az Atya, hogy nem jó. Akkor kicsit csodálkoz-

tam. Azt mondtam magamban, mit akar velem csinálni? Talán azt akarja, hogy mondjam el az összes Miatyánkot, amit nem mondtam azokban az időkben, amikor nem jártam templomba? De nem ezt akarta. Beláttam végül, hogy azt akarja, hogy valóban az Ő személyes jelenlétébe helyezzem magam. És hogy úgy mondjam, hogy közben erre az élő személyre, tehát Őrá figyelek. Ennek a személynek ugyanis vannak 'fülei'. Ő hall. Van szíve és érez. Meg tud hatódni. Azonnal, ha te mondod, ha szeretettel mondod. A végén már sikerült jól mondanom. Ez este 10 órakor volt. Éreztem Őt. Látni nem láttam. Éreztem, hogy annyira boldog. Azt mondta nekem:

„Most jó, Vassula."

És utána visszaadta nekem az angyalt. Egy kicsit csalódtam, mert inkább az Istennel szerettem volna lenni, az Atyával. És azt mondtam magamnak, hogy pont most, amikor kezdem megszokni, hogy Istennel, az Atyával együtt vagyok, most elmegy tőlem. De tudtam, hogy majd vissza fog jönni. Ezek voltak tehát a kezdetek.

Amit Isten valóban kér tőlünk az az, hogy a legnagyobb parancsot éljük meg. Amikor Jézus jött, Jézus azt kérdezte tőlem:

„Melyik ház fontosabb a számodra, a te házad vagy az én Házam?"

Én azt mondtam: „A Te Házad, Uram!" És Ő azt mondta:

„Elevenítsd meg az én Házamat! Ékesítsd fel az én Házamat! Egyesítsd az én Házamat!"

Azt mondtam, hogy még a katekizmust sem ismertem. Miért mondja azt nekem Jézus, hogy egyesítsem az Ő Házát? Azt mondtam neki: „Uram, hát én ezek közül semmit nem tudok megtenni, amit Te tőlem kérsz. Hogyan keltsem életre, hogyan elevenítsem meg a Te házadat?" Azt mondta nekem:

„Bízzál bennem! Engedd meg, hogy formáljalak. Én magam leszek a te személyes tanítómestered. De képlékenynek, lágynak kell lenned, hogy képes legyek formálni téged."

Nem akarom, hogy bármiféle ellenkezés legyen benned, mert az Jézust kizárja az életedből. Azt mondja az Úr:

„Halkítsd le a hangod, hogy meghallhasd az enyémet. Hajtsd meg a fejedet, hogy meglássák az enyémet. Hajlítsd meg magad! Alacsonyodj le teljesen, hogy képes lehessek fölemelni téged. Halj meg önmagad számára, hogy lelket leheljen beléd az én Lelkem. Semmisülj meg teljesen. Engedd, hogy Szentlelkem a számomra egy kertté alakítson át téged, ahol én nyugalmamat lelem. Engedd meg Szentlelkemnek, hogy átalakítsa lelkedet egy palotává az én számomra, hogy király lehessek és uralkodhassam benned. Engedd meg Szentlelkemnek, hogy átalakítsa a te lelkedet... mennyé, ahol megdicsőülhetek. Úgyhogy meg kell engedned azt, hogy átalakítsalak."

Jézus mindig engedélyt kér. Isten, Jézus soha nem mondja azt, hogy muszáj valamit megtennem. Nagyon lágy, nagyon gyengéd. Mindig azt mondja, hogy:

„Engedd meg."

Engedd meg, hogy használjam a kezedet, hogy írhassunk. Engedd meg, hogy használjam az idődet. És Jézus tanításai olyanok voltak, mint a múltban, amikor itt volt a földön közöttünk. Emlékezzetek vissza, hogy hány példabeszédet, hágy történetet mesélt el. Számomra is történeteket mondott el. Benne vannak a könyvekben. Például az Eucharisztia fontosságáról.

Egy nap arra hívott, hogy diktáljon nekem. Én éhes voltam. Azt mondta nekem az Úr:

„Éhes vagy, Vassula?"

Azt mondtam: „Igen, éhes vagyok." És nagy méltóságteljesen azt mondta:

„Mindig legyél éhes az én Kenyeremre."

Megértettem, hogy az Eucharisztiáról beszél. Azt feleltem neki: „Uram, én egy másfajta kenyérre gondoltam." És Ő azt mondta:

„Tudom. De mi a fontosabb, a te kenyered vagy az én Kenyerem?"

Azt mondtam: „Mind a kettő." És Ő azt mondta:

„Igaz, de a te kenyered nem tart az örökkévalóságig, az enyém viszont igen."

Egy más alkalommal – szeretném megosztani veletek ezeket a tanításokat, amiket Tőle kaptam – a tanítás arról szólt, hogy mindig áldjam meg az ételt.

Elkészítettem az ebédemet. Meg akartam enni az ebédet, egyedül voltam otthon. És akkor pont, amikor leültem, hogy enni kezdjek, hirtelen megláttam, hogy Jézus ott ül mellettem. Lelki szemeimmel láttam Őt. Belsőleg is, de külsőleg is. És rámnézett, ahogy ettem, és azt kérdezte:

„Jó?"

Azt mondtam, hogy: „Igen, Uram, jó." Azután egy kis idő eltelt, és akkor Ő azt kérdezte:

„Nem akarod, hogy megáldjam?"

Megértettem és azt mondtam neki: „Igen, szeretném!" Úgyhogy megáldotta az ételt.

Ott ült velem egészen addig, amíg befejeztem az étkezést. Nagyon zavarban voltam, mert végig nézett, amíg kanalaztam az ételt. Végül megértettem azt, hogy mit akar.

Amikor befejeztem az étkezést, akkor azt mondtam Neki: „Köszönöm, Uram." És ettől kezdve azt kérte tőlem, hogy mindig kérjem Őt, hogy áldja meg az ételt.

Vassula Ryden

— Következő számunkban folytatjuk! —

TANÚSÁGTÉTEL

— Az Úr belépett az életembe! —

Ági élete nagyon hasonlít védőszentje, Szent Ágnes életéhez: fiatalon keményen megpróbált élet hősi helytállással, nagy lelki erővel.

1977 áprilisában, éppen húsvét vasárnapján született. Amint ő is felfedezte: rövid földi életútján bejárta a húsvéti titok mindkét oldalát: a szenvedést, a nagypénteket és azt a csodálatos belső erőt, hitet, vállalást is, ami a húsvét győztes ereje volt benne már itt a földön.

Összetartó, gondoskodó családban, figyelmes szeretetben nőtt fel. A 6. osztályt még rendesen végigjárta. Utána tört elő nehéz betegsége: a rák. 8-9 kisebb-nagyobb operációval összesen 12 daganatot távolítottak el róla, belőle az évek során. Nehéz kemoterápiás kezelésen esett át. Külföldi kezelése sem tudta betegségét megállítani.

1990 karácsonyán – ekkor 13 és fél éves, már másfél éve beteg – ajándékba kapta Zelma Lagerlöf Jézusról szóló könyvét. Kifejezett érdeklődéssel fordult Jézus felé. Előbb Képes Bibliát kért, majd rendes, felnőtt kiadású, teljes Bibliát.

1991 őszén történt vele, amit így ír le: „Ajándékot kaptam Jézustól: megjelent nekem, láttam Őt." Kifejezetten megkülönböztette az álomtól. Csak később beszélt róla és nagyon szűkszavúan. Fény-alakról beszélt, aki közeledve egyre határozottabb arcot öltött. Többször visszatért ez a kép, amikor betegségében fordulópont állt be, vagy valami problémájában előbbre jutott. Amint leveléből kitűnik, belső világában a húsvét erejét árasztotta szét ez az esemény. Az Úr kedves ajándéka volt, amivel felkészítette őt nehéz keresztútjára.

Ebben az időszakban, 4-5 napos nehéz kemoterápiás kezelés után készült róla a fénykép. Az arc: a lélek tükre.

1991 karácsonyán a TV-ben látott Jézus-film még tovább segítette.

1992 vízkeresztjén – akkor 14 és fél éves – állt elő a teljesen önálló, egyénileg kiérlelt és nagyon határozott kéréssel: szeretne megkeresztelkedni. A felkészülésben a tanítás csak azt fejtette ki, amit ő belső útjából és az addigi utánaolvasásból már tudott.

Keresztelését, további készüléssel hamarosan követte elsőáldozása: 1992 Gyertyaszentelő ünnepén. Teljesen érett volt rá.

15. születésnapján írta a következő levelet:

Én húsvét vasárnapján születtem, aminek mostanáig, 15 éves koromig nem volt jelentősége, most kezdem megérteni, hogy mi az én kapcsolatom a húsvéttal, a feltámadással.

Mikor Jézust keresztre feszítették, akkor fölvállalta a szenvedést a mi bűneink bocsánatára, a világ megváltására, és ezzel példát adott nekünk, hogy mi is kövessük Őt, és éljünk a megváltásban, hogy amikor támadnak a kísértő erők, ne tudjanak legyőzni minket. Jézus még a kereszten is szerette ellenségeit, és le tudta győzni a rossz erőket, kiárasztotta a fényt rájuk és az egész világra. Nekünk is, nekem is követni kell Őt, hogy vállaljam magamra a rosszat, a fájdalmat, mert minden jócselekedetnek, szeretetnek van hatása a világra. Lehet, hogy nem olyan látványos, de van.

Én 3 évvel ezelőtt daganatos beteg lettem és ezáltal megváltoztam lelkileg. Mondjuk a betegség lehet, hogy nem jött jól, de enélkül én se változtam volna meg. Igaz, hogy én is akartam a saját „betegségemet", valami változást. És a fájdalmat átalakítottam jóvá és így létrejött bennem az új élet, ami a keresztrefeszítésnek és a feltámadásnak az értelme. Ezt az erőt még ki kell fejlesztenem gyógyító hatásúvá, amit kapok, hogy másoknak is átadhassam, hogy új élet fakadjon bennük is. Az egész

húsvétnak nagy gyógyító ereje van, erre lelkileg ki kell nyílni. Amikor a kísértő erők jobban támadnak, le kell győzni ezeket az erőket, és ki kell nyílni a gyógyító jézusi erő befogadására, ami a feltámadásban van. Ha másoknak is átadom, akkor kapcsolódom igazán a születésnapom értelméhez, a húsvéthoz. A keresztrefeszítés nem Jézus akaratán kívül történt, hanem Ő magára vállalta azt. Énszerintem, ami velünk történik, az se az akaratunkon kívül történik. Ezt a mai haszonleső világban is meg lehet tenni. Én a betegségem alatt fokozatosan változtam meg. Betegségem alatt ajándékot kaptam Jézustól, megjelent nekem, láttam Őt, és ezután kezdtem hinni. Így még erősebb a hitem, hogy probléma, betegség közben találtam meg. Én is azon dolgozom, hogy a rosszra jóval válaszoljak, és ezt ebben a mai világban is meg lehet tenni. A problémáknak is van értelmük, mert lélekfejlesztőek – azért vannak, hogy eljussunk egy magasabb szellemi-lelki szintre. A húsvét nálam a lélek fölajánlásával kezdődött, hogy átadom a magam akaratát Jézus akaratának, elfogadom a dolgokat úgy, ahogy azoknak történniük kell. A testem is követi ezt, mert ekkor a fájdalmat és a szenvedést is magamra vállalom. Betegségem során előtérbe került a lélek akarata s ennek az öröme, és az, hogy nemcsak a földi javak a fontosak, hanem a lelki-szellemi javak, a mennyország.

Szerintem nekem teljesen át kell adnom magam e nagyobb cél érdekében; semmi se úgy történjék, ahogy előre elterveztem a magam akarata szerint, hanem ahogy azt Jézus akarja és ami gyógyító erőt a feltámadásból fel tudok venni, azt átadjam másoknak is. El kell jutnom oda, hogy ne várjam a mások segítségét, hanem mindent én tegyek meg önállóan, és ne a mások ösztönzésére, segítségére várjak. Én teljesen Jézus és a mások szolgálatába akarok állni. Hogy milyen formában fog megtörténni, azt még nem tudom, de ez mély elhatározás. Ha jön hozzám valaki segíteni, az egy plussz ajándék, de a problémát nekem kell megoldani. El kell érni, hogy ne mások segítségére építsek. Persze, erre egy mellhártyagyulladás alatt jöttem rá – ennek is van értelme!!!

Feladatodat nem a test végzi.
Fogadd be a teljességet és teljes leszel.
A hiányod pótlása már nem a te dolgod.
Jöjjön a gyümölcs!
Hiszed-e a lehetetlent?
A „ma" kóstoló volt a teljességből.

Sok szeretettel:

Schneider Ágnes

— Jöjj velünk imádkozni! —

Egy kicsike kis falusi imacsoportnak vagyok a tagja, és szeretnék örökké hálás lenni az Úr Jézusnak, hogy engem ide és akkor elvezetett. Nagyon súlyos lelki válságban voltam, amikor az egyik testvér megszólított, hogy nem lenne-e kedvem elmenni közéjük imádkozni? Olyan kedvesen és olyan szeretettel hívott, hogy örülni kezdtem, hogy valahol várnak. Szeretettel! Mehetek! Én, aki már mindentől és mindenkitől féltem, annyira bezárkóztam a saját fájdalmamba.

Gyönyörű volt nekem az első imaóra, majdnem végigsírtam az egészet. Az együtt imádkozás boldog öröme, a testvérek kedvessége, szeretete, a gyönyörű énekek, mind-mind nagyon jól estek a szívemnek. Kicsit megkönnyebbülve jöttem haza. Csodálatos módon egész héten az egyik éneknek ezek a szavai visszhangzottak a fülemben: „nincs visszaút". Fogalmam sem volt, hogyan van tovább vagy mi van előtte. Alig vártam, hogy újra hétfő legyen és mehessek, akkor van az összejövetelünk. Milyen boldogság volt, amikor megtudtam, hogy a „nincs visszaút" úgy kezdődik, hogy „eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust." Mert valóban eldőlt és Ő ezt előbb tudta, mint én! Hála legyen érte az Úrnak! Győrben már elindult egy lelki magvetés, a mi kis csoportvezetőnk tanácsolta, hogy jó lenne csatlakoznom hozzájuk, ő szívesen jönne velem. Végül úgy döntöttünk, hogy bízzuk Jézusra, hátha küld még testvéreket. És valóban küldött! Így elkezdhettük itthon a faluban, Győrből kijáró vezetőnk áldásos munkájával, fáradozásával. Egyik héten azt a feladatot kaptuk, hogy írjunk levelet Jézusnak. Írjuk meg, mit ajánlunk fel Neki és mit várunk Tőle. Olyan izgalomban voltam, hogy mit is, hogyan is. Hogyan találom meg a megfelelő szavakat, a Hozzá méltó szöveget? Én, aki olyan feledékeny vagyok, hogy minden kimegy a fejemből. Éjjel-nappal ezen törtem a fejem, és szinte hihetetlen, hogy amikor a leghangosabban szólt a TV, akkor jöttek a legszebb gondolatok. Én ebből azt tapasztaltam meg, hogy minden időben és minden helyzetben oda tudok fordulni Jézushoz, tudok hallgatni rá, kettesben tudok lenni Vele. Ezt eddig még sohasem tapasztaltam, és ez csodálatos. De ahhoz, hogy úgy legyen, nagyon kell kérni és akarni, teljes szívemből és egész lelkemből, és akkor Ő biztos ott lesz velem.

Gyönyörű hét volt, minden gondolatom Jézus körül forgott. Hála érte az Úrnak!

B. Ferencné

A KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS REGIONÁLIS TALÁLKOZÓJA BUDAPESTEN

(Nagyszámú résztvevővel – kb. 900 fő – rendezték meg a megújulás imacsoportjai a budapesti Regionális Találkozót január 21-én. Az egész napos programot Dr. Paskai László bíboros úr miséje zárta, melyen 8 pap koncelebrált. Az alábbiakban a bíboros úr beszédéből közlünk részleteket.)

Kedves Testvérek!

A mai evangéliumban hallottuk, hogy Jézus a pusztai megkísértést követően elkezdte nyilvános működését. Szent Lukács meglepő, de mélyértelmű kifejezést használ, amely nem véletlenül maradt ránk a Szentírásban: *„Jézus a Lélek erejében visszatért Galileába"* (Lk 4,14). Meglepő: Jézus az Isten Fia a Szentlélek erejében működik. – Egyben mélyértelmű: a megváltás a Szentlélek műve az Atya küldötte, az Isten Fia által. Mindazt, amit Jézus tett, mint az Atya küldötte tette, de ebben ott van a Szentlélek műve is, akitől a megszentelés ered.

Hogy a megváltás és a megszentelés mindenkihez eljusson, Jézus megígérte és elküldte a Szentlelket övéinek: a benne hívők részesednek a Szentlélekben. Ezért a kereszténynek is a Lélek erejében kell élniük.

A Szentlélek bár láthatatlan, a hatása megtapasztalható. Szent Pál levelei elénk tárják, hogy ő milyen sokféleképpen tapasztalta meg a Szentlélek művét önmagában is, a hívők közösségében is. A Szentlélek ajándékai nagyon változatosak, és ez a változatosság még nagyobb mértékben mutatkozott meg a két évezred történetében. De a változatosságok mellett vannak bennük közös vonások is. Három közös vonást említek meg.

Az egyik közös vonást éppen most hallottuk a korintusiakhoz írt levélből: *„Mindnyájan egy testté lettünk a keresztségben az egy Lélek által. Mindannyiunkat egy Lélek itatott át. Mert a test nem egyetlen tagból áll, hanem sokból"* (1Kor 12,13-14). A Lélek műve, hogy a keresztség által Krisztus testének, vagyis az Egyháznak a tagjaivá leszünk. Az Egyház éltető Lelke segít abban, hogy az Egyház egységében éljünk minden emberi gyengeség ellenére. Az Egyház egységében található meg igazán a Szentlélek, aki arra indít, hogy az Egyház egységében maradjunk, és legkülönbözőbb adományokkal az egy testnek, az Egyháznak az építését szolgáljuk.

Szent Pálnál a Szentlélek művének a másik megtapasztalása az imádságra vonatkozik. A rómaiakhoz írt levélben olvassuk: *„Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal"* (Róm 8,26). A Szentlélek tanít meg a helyes imára, sőt ő maga imádkozik bennünk „kimondhatatlan sóhajtozásokkal". A sokféle imamódra is érvényes a Szent Páltól hallott megtapasztalás és a szabály: az ima is az Egyház közösségében történik és az Egyház építését szolgálja. Bár a Szentlélek „kimondhatatlan sóhajtozásokkal" imádkozik bennünk, az imának van mégis kimondható formája és módja abban, amit az Egyház elénk állít: mindenekelőtt az Eukarisztia ünneplésében, a zsolozsmában, az Egyház által ajánlott többi imában.

Harmadik vonásként az Egyház megtapasztalását és imáját emelem ki a Szentlélek működéséből. Az ezredforduló idejéből származik az egyik legszebb Szentlélek himnusz: *„Veni Creator Spiritus"*, *„Teremtő Lélek szállj le ránk"*. Azért mondtam, hogy az Egyház megtapasztalása, mert a Szentlélek mint teremtő kifejezetten nem szerepel a Szentírásban. A Szentlélek teremtő tevékenysége a lélek újjáteremtése. A keresztségben új teremtményekké lettünk a Szentlélek teremtő ereje által. A bűnök bocsánatával, a bűnbánat szentségében a Szentlélek ismételten újjá teremt: nem javítgatja, törölgeti, tisztogatja, hanem újjá teremti a bűnöst. Lelkünk a Szentlélek teremtő tevékenységét hordozza magán folytonosan.

Jézus „a Lélek erejében" indult nyilvános működésére, ma úgy mondanánk, az életbe. Nekünk is a Lélek erejében kell élnünk, cselekednünk és viselkednünk a mindennapi életben. Eredményezze a mai imádságos nap az Eukarisztia és az Egyház közösségében, hogy folytonosan „a Lélek erejében" éljünk.

Dr. Paskai László
Bíboros Prímás Esztergom-Budapesti Érsek

TÉRJ VISSZA AZ ELSŐ SZERETETEDHEZ!

(Jel 2,4)

(Elhangzott a Karizmatikus Megújulás Regionális Találkozóján Budapesten.)

Az a címe a beszédemnek, hogy ma térj vissza az első felismerésedhez, első szeretetedhez, de vigyázz, ez neked nem megy. Úgy van a napirendben, hogy utána bűnbánat: mindenki megtért és kész, megyünk haza. Szóval kérlek szépen, könyörgöm, el ne intézd ezt öt percen belül az elmélkedés után, még véletlenül se. Az első, amit tudnod kell az az, hogy:

nem te kezdtél el megtérni, hanem ezt az Isten kezdte el benned!

Mi odahaza a közösségben elkezdtük szeretni egymást. Ennek veszedelmes következményei lettek. Rájöttünk, hogy ki nem állhatjuk egymást. Időnként beszélgettünk ketten-ketten: „Én ki nem állhatom ezt a pasast, nem bírom, nem is fogom soha" – mondtuk és így vajúdtunk. Aztán egyszercsak azt mondta az egyik a másiknak: „Te, érdekes, eltűnt belőlem ez az utálkozás!"

Az a bajunk, hogy néha azt hisszük, mi csináljuk. Ilyenkor az Úr azt mondja: térj vissza!

Megnéztem ma reggel a Szentírásban, miről is beszélek. Azt mondja az Úr, hogy térj vissza az első szeretetedhez, de azt is mondja, hogy új felismerésre térj, ismerd fel a te helyzetedet. És valami másról is beszél, az első cselekedetekről, amit nem tudtam pontosan kihámozni. Volt ott üldöztetés, volt megvetés, volt szorongattatás. Beszél még a végén a nikolaitákról is, hogy nem tűrted a nikolaiták cselekedeteit magad között, felismerted a hamis apostolokat. Ez mind rendben van, de mi az az első cselekedet? Persze én magamon kezdtem. Vajon mit csináltam én az elején? Semmi jót nem találtam. Tehát azt hiszem, hogy rossz helyen kezdünk keresni, ha azt keressük, mi volt a mi első szeretetünk.

Ezek után azt mondtam, inkább azt keresem, vajon mire gondolt az Úr akkor, amikor az eklézsiához így szólt: „Térj vissza az első szeretetedhez." Megpróbáltam azon gondolkodni, hogy milyen lehetett ez az efezusi eklézsia, amelyik az első szeretetével szerette az Urat. Itt találtam valamit, ami közös találmányunk, te is megtaláltad már: ez az eklézsia rettentően szegény és nyomorult volt. Nem volt híres, nem volt felismerhető a városban, igazából senki sem tartotta számon, nem volt bejegyezve, nem volt jogi személy és nem volt neki bankbetétje. Ez az eklézsia egyedül az Úrban bízott, nem akart nagyot építeni, nem akarta egész Efezust meghódítani, nem akart ő lenni a legsikeresebb. Ez az eklézsia eltűnő volt, gyönge és szegény, de teljes mértékben bízott az Úrban. Teljesen rábízta magát. Amikor erre gondoltam, azt találtam, hogy: jé, úgy látszik, hogy mi is így voltunk.

Azt nevezzük első megtérésnek, amikor teljesen rábízzuk magunkat az Úrra.

Akkor azt kérdeztem: „Uram, mi az oka annak, hogy mi nem maradtunk ott?" Sok gubancot láttam a saját életemben is – meg az enyémek életében is –: amikor fontosak lettünk, amikor úgy gondoltuk, hogy meg kell alkudnunk a helyzettel, viselkednünk kell, hogy ne lássák rajtunk, hogy karizmatikusok vagyunk. Csináljunk úgy, hogy elfogadhatóak és normálisak legyünk, hogy beleférjünk a normális, hagyományos keretekbe. Hát kicsit fölhúzunk, aztán lehúzunk egy zászlót. Szóval vigyázni kell, tudod.

Van egy ismerős közösség, akik annyira elrejtették, hogy ők karizmatikusok, hogy mire észrevettük, hogy nem azok, már késő volt, befagytak.

Figyeld meg: az első szeretet megrontója bennünk lakik!

Valami van bennünk, ami elrontja az első szeretetet. Az a kis Jancsi, amint megtért az ember, rögtön megint ágaskodik: aha, akkor mégis csinálhatok valamit az Isten országáért, majd én megcsinálom... Uram, majd én segítek Neked... Azt mondja: Uram, én segítek Neked... Uram, a Te országodért...

Ha megfigyeled, ez bennünk volt régen is, hiszen többnyire azért vallásosak voltunk előtte is. Az a vallásos igyekvés, ami Káinban is megvolt, hogy tetsszen az Úristennek, bennünk is megvan és újra meg újra és olyan hamar elragad minket. Ennek következménye, hogy irtó fontosak vagyunk, de kihűl bennünk valami. Kihűl bennünk az az első szeretet, amely gyermeki szeretet.

Tehát nagyon tudd azt, hogy:

Isten nem felnőtteket hívott meg az Ő országába, hanem gyermekeket.

Akármilyen vén vagy, akkor is gyermekként hívott meg Isten az Ő országába. Azért, mert Istennek van egy sajátossága, hogy ménkű gazdag. És egyszerűen nem óhajt mást, mint kiadni az Ő gazdagságát, elpazarolni ránk. Ezt nem lehet másra, csak gyerekekre árasztani,

akik teljesen befogadóak, akiknek semmijük sincs. Aki már gazdag, annak nem lehet ezt adni, annak megvan mindene. Érted? Nagyon vigyázz, hogy semmit se ragadj magadhoz, még akkor se, ha karizmatikus címke van rajta, és azt hiszed, hogy ettől te majd gazdagabb leszel. Te mindig szegény vagy és nyomorult. Amint azt hiszed, hogy gazdag vagy, nem jutsz semmire.

Álltam ott, amikor jött Hozzá a vak és néztem, hogy mit mond Neki: „Uram, ha Te akarod, add, hogy lássak." Figyeltem őket tovább, és érdekes módon egyik sem mondta azt: meg akarok gyógyulni. Mindegyik csak azt mondta: „ha Te akarod."

Azt vettem észre, hogy mindegyik Benne bízott és nem magában.

Érted ezt a rettentő ellentétet? Egyszerűen soha nem tette egyik sem magát előre. Képtelen volt rá. Ki volt ütve attól.

Azt hiszem, Isten így kezdte bennünk a megtérést, hogy kiütötte a mi régi emberünket.

Nem? Ha nem tudtunk bízni magunkban, akkor miért van az, hogy most, amikor már karizmatikusok vagyunk, elkezdünk bízni magunkban? Érted? Azt hiszed, hogy a mi dolgunk megtéríteni ezt a Budapestet? Egyáltalán nem!

Isten az Ő eklézsiáját maga építi. Ha téged akar használni, hasoncsúszva is el fogja vinni oda az üzenetet és használni fog téged.

Ha nem akar használni, félretesz, akármit is csinálsz.

Nem a te dolgod kiválasztani a te feladatodat. Isten dolga.

A mi legnagyobb bajunk, amitől lecsökken bennünk a szeretet az az, hogy mi vagyunk a fontosak és mi akarunk valamit tenni. Engedd el magad és engedd, hogy Isten munkálja az Ő eklézsiáját! Sokszor ez a „mi akarunk tenni" úgy nyilvánul meg, hogy hülyére imádkozzuk magunkat valamiért és azt mondjuk például az Úristennek: „Uram, de akkor is én... én akkor is..." Én akarom, hogy Te ezt csináljad. És itt valami nem jó. Mi nagyon sok energiát teszünk bele abba, ami a mi dolgunk és nem Isten dolga.

Isten nem azt akarja, hogy mi dolgozzunk helyette, hanem, hogy megbámuljuk, hogy Ő hogyan dolgozik. Valahol lesd meg ezt, hogy te igazából figyelsz-e Őrá, vagy inkább te lettél a fontos a magad számára? Vajon ki vagyunk-e szolgáltatva Istennek annyira, hogy semmik nem vagyunk, hogy lényegtelenek vagyunk, vagy állandóan az a kísértésünk, hogy: „na majd mi valamit megoldunk". Ezt a hazát te meg tudod oldani? Hagyd az Úristennek! Érted? Különben is, nem úgy akarja megoldani, ahogy te, meg ahogy én. Hagyd Neki, hogy úgy oldja meg, ahogy Ő akarja.

Van egy nagyon régi tapasztalásom, amire újra és újra visszatérek. Ez nem földies tapasztalás, hanem az égiek megtapasztalása:

Isten a körülmények Istene és mindig másképp szervezi a dolgokat, mint ahogy én elképzelem.

Most már nem annyira, most már behúzom a fülem, és azt mondom: „Uram, Te tudod, mi a jó!" Nem engedek magamnak. De mindig az a bajom, hogy én másképpen képzeltem el a világot magam körül. Máshogy képzeltem el az én helyzetemet, az én körülményeimet, az én embereimet, mint ahogy Isten képzeli.

Isten azt adja, amit Ő akar, nem azt, amit én akarok.

Én sokszor tusakodtam, veszekedtem Vele ezen, akkor hallgatott egy kicsit, várt, de mindig újra azt mondta: „Az én eklézsiámat én építem!" Jézus Krisztus menyasszonyáról van szó!

Ne haragudj, azért te is töröd magad egy kicsit a menyasszonyod miatt. Nem? Nem engeded, hogy más nevelgesse, más törődjön vele. Engedd meg Neki, hogy Ő törődjön a menyasszonyával, engedd át magad egészen Neki! Neked sokkal jobb, ha Ő gazdagít meg téged, mint ha te akarsz Neki tenni valamit, valami szívességet.

Én azt hiszem, a mi első szeretetünk itt gyökerezik. Ha visszaemlékszel rá, nem voltunk mi nagyszerűek, nem voltunk kívánatosak akkor, amikor először azt mondtuk Jézusnak, hogy szeretjük Őt. Elesettek voltunk és nyomorultak, nem mertük könnyhullatás nélkül kimondani ezt Neki. Emlékezz rá, hogy teljesen beleroppant a szívünk, amikor ezt ki mertük mondani, mert annyira kevésnek éreztük magunkat. De emlékezz rá, hogy ezt a keveset ölelte át az Isten, mert Ő mondta ki:

„Hiszen én sokkal régebben szeretlek téged, kezdettől fogva és úgy döntöttem, hogy megmentelek."

És nem azért mondta, mert valamit csináltál, mert nagyszerű voltál, vagy mert valamit végrehajtottál, hanem azért mondta, mert Ő előbb szeretett. És ez most is áll!

Nagyon sokan megfáradtunk, és én is sokszor belefáradtam abba, hogy nem sikerült a mi életünk, nem sikerült a mi cselekvésünk, nem sikerült a mi eltervezett jó dolgunk. Ilyenkor megkérdeztem az Urat, hogy mit csináljak? Látod, akartam és nem ment. Az Úr hallgat egy darabig de aztán azt mondja: „Nem azért, mert te valamit csináltál. Én előbb szerettelek. Értsd meg, nem kell ötösnek lenni az én országomban, nem azért szeret-

lek, mert te mindenkinél jobb vagy. Azért szeretlek, mert kiválasztottalak. Fontosabb neked az, hogy én kiválasztottalak, ez sokkal lényegesebb minden sikernél vagy kudarcnál."

Gondolj Szent Cecíliára (de lehet, hogy másik szent volt). Róla hallottam gyermekkoromban, hogy teljesen oda volt, amikor már nem tudott semmit se csinálni az Úrért, és akkor az Úr azt mondta: „Ha csak a kisujjadat meggörbíted értem, nekem ez többet jelent, mint akárkinek a nagy cselekvése."

Helyezd a te sóhajtásod Isten elé!

Engedd, hogy Ő szeressen téged! Engedd, hogy Ő legyen benned a szeretet!

Az eklézsiában engedd el a te feltételeidet! Engedd el a te ítéleteidet a másikról, akit szintén szeret az Isten, nem azért mert jó, hanem a tökéletlensége ellenére. Nem kell neked annyira őrizni a másikat. Nem kell neked megjavítani mindenkit. Sőt. Nem neked kell megjavítani magadat se. Isten javít téged, dolgozik rajtad. És ez sokkal több.

Arról volt szó, hogy bűnbánatot tartunk ma.

Vizsgáljuk meg, de most jól... ám hamar, mert sietnünk kell... de bánjuk meg... Én tudom, hogy ez teljesen veszett dolog. Véletlenül sincs erről szó itt, egyszerűen nincs rá idő. Szerencsére. De ez így nem megy. Sokszor tartottam bűnbánatot és nagyon szenvedtem tőle, és nem sokra jutottam. Volt, amikor meggyűlöltem magamat, volt amikor ménkű módra utáltam magamat, volt amikor a másikat utáltam és akkor azt mondtam az Úristennek: „Úristen, most ez valahogy nem megy, csináld Te." Nem tudom, mikor csinálja, nem tudom, hogyan csinálja, de egyszercsak másképp látom az életemet. Nem én látom másképp. Ő adta nekem. A belsőm megváltozása, a mi belső indulataink, a belső igényeink, az, hogy mit tartok jónak és rossznak igazából, hogy gyűlölöm-e a bűnt vagy szeretem és közben el akarom kerülni, ez nem tartozik az én uralmam alá. Ez sokkal mélyebben van bennem. Én csak elszenvedem és sikoltok tőle, hogy Uram, nem szeretném tenni a bűnt, de mégis arra vágyakozom.

Istennek van hatalma személyiségem mélységeibe lemenni.

Van hatalma megváltoztatni a személyiségemet olyan mélységekben, ami eddig nem történt meg, hogy ne kívánjam a bűnt, hanem utáljam. És ez nem az én bűnbánatom eredménye. Én lehet, hogy töredelemben vagyok, összetört vagyok, kétségben vagyok magam felől, de Ő az, aki cselekszik bennem.

Térj vissza az első szeretetedhez! Térj vissza ahhoz az első felismerésedhez, amikor felismerted, hogy Jézus neked mindened. De ehhez nem tudsz a saját erőfeszítéseddel visszatérni. Ehhez a saját meggyöngüléseddel térsz vissza, amikor teljesen készen vagy, amikor újból le kell mondanod mindenről, amikor azt látod, hogy nem bírod, egyszerűen te ezt nem tudod megtenni. Ha rám hallgatsz, térj vissza napról napra és egyre inkább szokd meg, hogy te ezt nem tudod megtenni. Szemléld Isten dicsőségét, azt, amit Ő cselekszik benned és körülötted. Hát nem veszed észre, hogy Ő cselekszik benned?

„Atyám szüntelenül munkálkodik" – mondta Jézus. Mit gondolsz, min munkálkodik az Atya? A füveken, igaz, meg a virágokon, meg a köveket csiszolja. Ugye? Hátha egyszer te annyira értékes vagy, hogy még a verebeknél is értékesebb vagy, akkor mit izgulsz. Engedd, hogy Isten benned tegye. Ne izgulj magad felől! Ne akarj a legszentebb lenni rögtön! Érted? Nyugi! Várj egy kicsikét! De élj Vele, lesd meg Őt, lásd Őt, örülj Neki! De ha ez van, ne edd a másikat se. Azt mondta valamelyik szent itt a hátam mögött: „Add Uram, hogy ma egységben lehessünk végre."

Isten az, aki minket egységben tud tartani, ez az Ő munkája. Ha nem akar megtartani egységben ma még, ha szétszórtság van köztünk ma még és különböző nézetek, pláne most, hogy szabadok lettünk és mindenki a magáét fújja, ha csak az Úr tudja miért van ez, majd elrendezi a csirkeólat. Majd összehoz minket egységben, ne félj! Lehet, hogy egy kis nyomorúság kell hozzá, tudod, le kell faragni a szarvunkat. A mi bajunk nem az, hogy nem vagyunk egységben, hanem az, hogy nem vagyunk az első szeretetünknél.

Amikor az első szeretetünknél voltunk, akkor mindegyikünk különbnek tartotta a másikat önmagánál.

Mindegyikünk tanulni akart a másiktól. Én emlékszem rá. Emlékszem rá, nem magamtól tettem ezt, ó, nekem akkora fejem volt világ életemben, hogy az csuda. Hanem egyszerűen az Úr indulást adott a szívembe, hogy tanuljak a másiktól, hogy különbnek tartsam a másikat.

Annyi szent papot láttam magam körül, hogy az csuda. Érted? De csak az Úr látásával lehet ezt látni. Tudtad te, hogy azt adta neked, hogy mindenki különb nálad? Mindenki különb karizmatikus, mint te vagy? Örülsz ennek? Szereted ezt? Abban a pillanatban egység van köztünk. Hogy te milyen ruhában jársz, hogy te hogy akarod csinálni, teljesen huszadrangú, ez csak a te színed.

Az Úr teljes egységet teremt közöttünk, de az Ő maga módján, nem a mi magunk módján. Ne félj te attól, hogy az egység ilyen vagy olyan, ez az Úr munkája az eklézsiában. Te az Ő eklézsiája vagy? Hiszitek, hogy az övéi vagytok? Akkor ne te küszködj az egységen, hanem engedd, hogy Ő munkálja ki köztünk az egységet! Viseld el a másságot! Ez egy kicsit szenvedés is, persze, nem mindenki olyan, mint én, de nem baj, egyszerűen engedd meg a másiknak, hogy más legyen, másképpen tegye kezét-lábát, másképpen mosolyogjon, komoly képet vág-

jon hadd csinálja, majd megunja. Érted? Bízd csak szépen rá az Úrra! Szóval az a kérésem, ha valamit mondtam, az csak ennyi:

Engedd át magad, hagyd rá magad teljesen az Úrra!

Ne hidd azt, hogy neked meg kell feszülni és őrült keményen kell csinálni ezt a megújulást, mert ez nem áll. Akkor már a tied lesz, és nem az Úré.

Engedd el magad újra és újra, lazítsál az Úr előtt! Bízd rá magad teljesen, könnyen! És ha az imakamrádból úgy jössz ki, hogy lebegsz a könnyűségtől és semmi gondod nincs, akkor jól van, de ha még valami is van benned valaki felé, hogy azt vagy ezt meg kell változtatni, annak szólni kéne, stb. akkor nem jól van.

Emlékszel Hudson Taylorra, aki azt mondta:

„Tanuld meg az embereket egyedül Isten által, imádság által indítani."

Képzeld el, ha a karizmatikus megújulásban elkezdődik ez a tanítgatás, hogy mindnyájan az Úrhoz megyünk egymásért. Egy szó nem kerül a másikról soha se a háta mögött, se az orra előtt. Érted? Senkinek sincs semmi baja a másikkal, hanem mindent elintézett az Úrral. Attól kezdve tökéletes az egység. Úgy állunk egymás mellett, hogy fele ekkora helyen elférünk. Tehát engedd meg Istennek, hogy neveljen, hogy magához térítsen minket! De legyél rá kíváncsi! Csak rá legyél kíváncsi! Újra legyél kíváncsi rá! Mondd ki Neki: „Uram, én már annyit átéltem, de nem jutok semmire Nélküled, de Te már annyiszor magadhoz térítettél engem. Most is megengedem Neked."

Áldott Uram, én magasztallak Téged, hogy Te magad munkálkodsz a megújuláson Magyarországon, hogy angyalaidnak parancsoltál felőlünk, hogy ezek a verébszárnyú angyalok ma is működnek közöttünk. Áldalak Téged azokért, akiket már magadhoz hívtál közülünk és azokért, akiket meghívtál közibénk, újakat. Áldalak, hogy már mind olyan öreg karizmatikusok vagyunk. Áldalak, hogy minél inkább értünk minden karizmatikus dologhoz, annál kevesebbnek tartjuk magunkat, hogy végre rá kezdünk jönni arra, hogy Nélküled semmit sem tehetünk. És én köszönöm, hogy ma visszatérhetünk ahhoz az első szeretethez, hogy Te szerettél minket és Te soha nem szűntél meg szeretni bennünket. És én meg akarok fürdeni ebben a jó dologban, Uram, egyszerűen ott akarok maradni ennél a gondolatnál, hogy Te ma is szeretsz bennünket. És én áldalak Uram és magasztallak Téged a Te nagy ölelésedért, hogy a te karjaidba mindnyájan beleférünk. Úgy szorítasz magadhoz bennünket, mint a kisgyermekeket és még meg is morogsz minket: „De jó, hogy itt vagytok."

Jézus, dicsőítem a Te nevedet, Uram, szeretetedet és magasztallak azért, hogy véglegesen átölelted ezt a világot és benne minket. Köszönöm, hogy Te gondoskodsz erről a nagy városról, Ninivéről, hogy Te szereted ezt a várost és a benne lakókat s a benne lakó csecsemőket. Köszönöm, hogy nemcsak ezt a várost szereted, hanem ezt az országot, ezt a rosszkedvű, megnyomorodott népet. Köszönöm, hogy minden nyomorúságunkban, minden nehézségünkben, a századok nyomora és bűnei alatt is Te kiragadsz minket és megölelsz minket. Köszönöm, hogy mi vagyuk az a maradék, amelyiket Te meg akarsz tisztítani. Köszönöm, hogy nemcsak mi, akik most itt vagyunk, hanem még sokan, akik itt vagyunk ebben az országban.

Jézus, nyisd meg a mi szívünket, hogy meghalljuk a Te szavadat, hogy megérezzük a Te szíved dobbanását, hogy pontosan mindig azt tegyük, amit Te akarsz és semmi mást ne tegyünk. Uram, hogy megcsöndesedjen a mi szívünk, és a mi kezünk is, a szánk, a mi cselekvésünk is, hogy ne tegyünk többet annál, mint amit tőlünk kívánsz. Uram, köszönöm, hogy Te nem vagy maximalista, hogy nem bíztad ránk az egész világot, hogy mi váltsuk meg, te ezt már megtetted. Köszönöm, hogy mi egyszerűen lehetünk abban a győzelemben, amit Te érdemeltél ki, amit Te vívtál ki. Jézus, olyan jó, hogy Te ilyen gazdag vagy. Olyan jó, hogy Te vagy a mi elsőszülött bátyánk. Olyan jó, hogy teljesen Rád bízhatjuk magunkat. Olyan jó, hogy nagy árnyékod van és beleférünk. Olyan jó, hogy Te viszel magaddal minket és a mennyekig viszel minket. Olyan jó, hogy szeretsz minket a tökéletlenségeink ellenére. Uram, olyan jó, hogy ennyi tökéletlen karizmatikus társam van. Hogy elfogadhatom őket úgy, ahogy vannak. Hogy ennyi szín van bennük, hogy ennyi egyéniség van köztünk. Hogy annyira kilóg belőlünk a lóláb. Uram, áldalak Téged, hogy Te, így ahogy vagyunk, mindenestől átöleltél minket és elfogadtál. És Te magad tisztítasz meg bennünket. Én csodállak Téged, hogy nincs az a művész, amelyik ennyire finoman bánik az anyagával. Soha nem léped át a mi szabadságunk határát. Hogy sokszor hónapokig, évekig várakozol ránk, hogy olyan türelemmel munkálsz minket, hogy annyira szereted azt az anyagot, amit munkálsz. Uram, köszönöm Neked, hogy szeretsz bennünket. Köszönöm, hogy visszatérhetünk Hozzád és Te a mi első szerelmünk vagy. Köszönöm, hogy Te előbb szerettél minket. Köszönöm, hogy maradhatunk a Te szeretetedben. Jézus, dicsőít az én szívem Téged az én testvéreimmel együtt. Áldott vagy, Uram. Áldott vagy, Elsőszülött. Amen.

Marik Tamás

TANÚSÁGTÉTEL

— Kisgyermekünk meggyógyult! —

Egy nagy örömünket szeretnénk veletek megosztani. Szeretném, hogyha hálát adnánk az Úrnak a kislányunk, Eszter gyógyulásáért, aki most egyéves. Tavaly decemberben született második gyermekünk, Eszter, akinek négyhónapos korában Pavlik kengyelt kellett felszerelni, mert csípő fejletlensége miatt nem alakult szépen a csípőízülete.

A rendszeres kontrollra járás, a vizsgálatok és a röntgenfelvételek azt mutatták, hogy nem tudni, miért, de nem használt neki a Pavlik kengyel. Már 8 hónapos volt és nagyon aktív szeretett volna lenni. Mozogni, mászkálni, játszani, mint minden más gyerek és ezt nem tehette, mert ez a kengyel olyan, hogy hanyatt kell feküdni benne. A lábakat úgy tartja széjjel, hogy rendesen kialakuljon a csípőízület. Nem értettük ezt a dolgot és kezdtük kérdezgetni az Úrtól, hogy vajon miért történt ez. A kengyel szokott segíteni és most nem segít.

Az Úr jósága végtelen...

És éppen akkor csöngetett be hozzánk egy testvérünk, beszélgettünk és megkérdezte: ugyan, gondoltuk-e már, hogy esetleg böjtöljünk vagy imádkozzunk és így próbáljuk kérni az Urat? Ha az az Ő szándéka, akkor gyógyítsa meg a kislányunkat. Ekkor gondoltuk, hogyha az Úrnak kedves, akkor segítsen és támogasson minket abban, hogy imakilencedet tartsunk. Kilenc napon át imádkoztunk, böjtöltünk. Szigorú böjtöt próbáltunk tartani és mindennap szentmisén résztvenni, a családban közösen imádkozni négyesben – van egy három éves kisfiunk is.

Az első napokban nagyon megtapasztaltuk a böjt gyümölcseit. Nem a gyógyulást, mert azt rögtön nem tudtuk kontrollálni, hanem azt, hogy az Úr mennyire ott volt velünk. És mennyire igaz az:

> *„Hogyha ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott leszek közöttük."*

Sokkal összeszedettebb és rendezettebb volt a családunk és a kisfiunk is minden este kérte az Úrtól a gyógyulást. Azóta is, ha netán egy este elmarad a gyertyagyújtás, akkor megkérdezi: „Apa, anya, hol van a gyertyagyújtás?" Igazából nagyon klassz kis közösséggé kovácsolt minket az Úr. Dicsőség Neki ezért!

Emellett október végén a röntgenfelvétel azt mutatta, hogy meggyógyult az Eszter csípője és levehetjük róla a Pavlik kengyelt! Mozoghat és játszhat szabadon!

Nézett rám az orvos, én úgy örültem, hogy ez tényleg igaz!... Hát ez nem lehet igaz!... Az emberben kavarognak ezek az érzések. Dicsőség az Úrnak ezért! Nagyon, nagyon jó volt megtapasztalni azt, hogy nem voltunk egyedül ezzel a gonddal: a közösség megtartó és támogató ereje nagyon sokat számított. (A közösség is imádkozott érte több alkalommal, a kicsi jelenlétében. – szerk. megj.)

Dicsőség az Úrnak ezért a gyógyulásért!

G. Gyuláné, Ilona

— Engedelmesség az anyagi javakban —

Testvérek! Én arról szeretnék tanúságot tenni röviden, hogy hogyan vezetett az Úr minket engedelmességre a tized fizetésének a kérdésében.

Amikor a közösség elkötelezett tagjaivá lettünk – három évvel ezelőtt – talán egy év is eltelt, amikor fölmerült bennünk, hogy az elköteleződésünkkel azt is vállaltuk, hogy anyagilag támogatni fogjuk a közösséget. Akkor megörültünk ennek a felfedezésnek és elkezdtünk havonta egy kisebb összeggel hozzájárulni a közösség szükségleteihez, de ez nem érte el a tized mértékét. Telt múlt az idő, voltak lelkinapok és ezeken a lelkinapokon mindig szembesültünk valamilyen formában ezzel a kérdéssel. Legutóbb az egyik tavaszi lelkinapon, amikor már olyannyira zavart minket a dolog, hogy elhatároztuk, megemeljük ezt a befizetett összeget.

Persze megint a saját elgondolásunk szerint egy kicsivel, de ez még mindig nem merítette ki a tizednek a mértékét. Ebben akkor meg is nyugodtunk, megmagyaráztuk, hogy ennyire vagyunk képesek és most az Úr biztos ennek is örül.

Azután eljött a tavalyi nyár, amikor a közösség vezetése tanácskozott és szabályzatot hozott létre – közösen az Úrral –, amelyben többek között azt is megfogalmazták, hogy a közösség elkötelezett tagjai – természetesen

amennyiben módjuk van rá – tizeddel járuljanak hozzá a közösség céljaihoz, az Úr megdicsőítéséhez. Érdekes volt ennek a fogadtatása otthon a családban, mert általában a férjem az, aki a családnak a bevételeit és a kiadásait kritikus szemmel szokta nyomon követni és én vagyok az, aki szeret egy kicsit eltérni az előre meghatározott kerettől és időnként ezt azt még belecsempészni a megbeszélteken kívül.

Amikor ez a kérdés napirendre került, akkor teljesen megdöbbentem, mert a férjem ehhez annyi kommentárt fűzött: úgy látszik, hogy már elég egyértelművé akarja tenni számunkra az Úr, hogy mit vár tőlünk. Nincs mese, ezt kell tenni és majd Ő meg fog segíteni. Elképedve álltam, hogy semmi havi bevételek meg kiadások, meg szükségletek, hanem, hogy ez az Úr akarata és akkor tessék, csináljuk.

Napokon keresztül még egy kicsit birkóztam ezzel. Akkor éppen az volt a legnagyobb problémám, hogy hogyan fogjuk mi ezt szeptembertől elkezdeni, amikor nekem cipőt kellene vennem, mert minden cipőm szétment és szandállal nem akartam az őszt elkezdeni. Úgy éreztem, ha mi befizetjük a tizedet, ahogy azt kell, akkor teljesen füstbe megy a tervem. Nem hagyott nyugton ez a kérdés. Gondoltam, megkérdezem az Urat és kérem, adjon nekem világosságot ebben a kérdésben. Egyik reggel a következő mondatokat olvastam a Szentírásban:

> *„Aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven arat. Mindenki elhatározásának megfelelően adjon, ne kelletlenül, vagy kényszerűségből, mert Isten a vidám adakozót szereti. Isten elég hatalmas ahhoz, hogy bőven megadjon nektek minden adományt, hogy mindig és minden tekintetben bőven ellátva készen legyetek minden jótettre. Ez a mi közvetítésünkkel másokból hálát vált ki Isten iránt. Ha tehát kitartotok a jótékonykodásban, Istent magasztalják érte, mivel vallomást tettetek Krisztus Evangéliumáról és bőkezűségetekkel kifejezésre juttattátok a velünk és a többiekkel való közösséget."* (2Kor 9,6-9)

Magyarul, ne aggódjak, mert mindazt meg fogom kapni, amire szükségem van, de azáltal, ha engedek ebben a kérdésben és elfogadom az Ő akaratát, akkor ahhoz is hozzájárulok, hogy Ő megdicsőüljön. Akár a közösségen keresztül, mert bizonyos célok elérése talán ezzel is egyszerűbbé válik. Most már elég egyértelmű volt a válasz. Érdekes módon nagyon megörültem, tehát mindaz a teher meg aggodalom, ami bennem volt ezzel a kérdéssel kapcsolatban, eltűnt és teljesen megkönnyebbültem, és nagy öröm töltött el. S arra gondoltam, hogy jó, elkezdjük így csinálni.

Ami a dolog gyakorlati részét illeti, hogy mi lett a cipő vásárlásaimmal? A szomszéd átszólt az egyik nap, hogy a Budapest Sportcsarnokban cipővásár van. Én eredetileg 10.000 forintot gondoltam, hogy ennyit muszáj félretenni ahhoz, hogy az ember egy normális cipőt tudjon venni. Ehhez képest – a „véletlenül" tudomásunkra jutott vásárlási alkalom által – pontosan a feléért, 5.000 forintért két pár cipőt tudtam vásárolni.

Dicsőség az Úrnak!

Fierer Zsuzsa

A LELKI ÉLET ALAPJAI

1. Az engedelmesség

Az engedelmesség két irányban nyilvánul meg: az Isten felé és az emberek felé.

Azt kérdezhetnénk: miért van arra szükség, hogy Isten akaratához igazodjunk?

Egyetlen válasz létezik erre: mert Isten szeret bennünket.

Igazából akkor tudjuk Őt viszontszeretni, ha akaratunk eggyé válik Isten akaratával.

Teljesen magától értetődő, hogy nem Isten fog alkalmazkodni a mi akaratunkhoz. Ha az Istennel való kapcsolatunkat az Úr akaratához való igazodás, az Ő akaratának az elismerése és keresése hatja át, akkor ott lesz a szeretet. (Ahogy a házasságban is megfigyelhető ez: a szeretet keresi a másik akaratát.)

Isten akarata többféle módon nyilvánul meg: a parancsokban, az evangéliumi tanácsokban, a kegyelem sugallataiban, a Szentlélek indításaiban. A parancsok, melyek Isten közvetlen kívánságait fejezik ki, elég egyértelműek számunkra.

A tízparancs és minden más parancs azt szolgálja, hogy Isten dicsőségét és az ember üdvösségét segítse elő.

Az állapotbeli kötelességek teljesítését a parancsok kategóriájába kell sorolni. Természetesen más egy há-

zasember és más egy egyedülálló ember állapotbeli kötelessége. Nem lehet valaki szent, ha nem teljesíti az állapotbeli kötelességét. Az evangéliumi tanácsok nem szükségesek az üdvösség elnyerésére, de a tökéletességben való növekedéshez, a lelki élet elmélyítéséhez igen.

A Szentlélek indításai nagyon fontosak, de esetleg félreérthetjük őket, ezért jó megbeszélni azokat a lelkivezetővel, különösen ha fontos dologról van szó, vagy nagyobb életváltozásról.

A szenvedésben különösen nehéz megharcolni az Isten akaratának való engedelmességet. Mikor egyik napról a másikra súlyosbodik valakinek a sorsa, nehezebbé válnak körülményei, szinte úgy érzi ilyenkor, lehetetlen Isten akaratát elfogadni.

Mennél mélyebb bennünk a hit, hogy Isten akarata vagy engedélye nélkül nem történhet velünk semmi, annál inkább el tudjuk viselni a nehéz dolgokat.

Az engedelmesség ilyenkor azt jelenti, hogy belenyugodni Isten akaratába.

Haláleset, vagy valamilyen betegség esetén az ember kínlódva keresi a megoldást, ami végül is abban van, hogy Isten végigkíséri az embert a szenvedés útján.

Ha a szenvedésben mindennap befogadjuk Isten jelenlétét, akkor felfedezzük, hogy a szenvedések közelebb visznek az Úrhoz, belső világosságot teremtenek bennünk és megszabadítanak azoktól a dolgoktól, amelyek eddig elrejtették előlünk Isten arcát.

Gondoljunk csak bele abba a mindennapi tapasztalatba, amikor a sokféle tennivaló között hirtelen ágynak dőlünk és 2-3 napra betegek leszünk. Mennyi minden elveszíti a fontosságát, befelé nézünk és sóhajtozunk, hogy az Úr gyógyítson meg bennünket. Bármennyire is furcsának tűnik, de a szenvedés erőt ad. Lehet, hogy az ember nem érti ezt és lázad Isten ellen, de mégis belátja egyszer, hogy a legmélyebben akkor élte meg az életét, amikor szenvedések között vergődött.

Az engedelmesség másik iránya az **emberek felé** nyilvánul meg. Vannak elöljárók és vannak beosztottak, fogalmazhatjuk egyszerűen így is.

Mi, a katolikus Egyház tagjai, akik átéltük a karizmatikus megújulást, kell, hogy tisztán lássuk a hierarchiának való alárendeltség fontosságát.

A természetes rendben is vannak hierarchiák, mint pl. az, hogy a családapának kell vezetnie a családot.

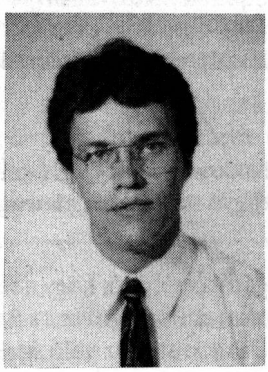
A demokráciát nem szabad összetéveszteni az anarchiával, mert amikor mindenki érvényesíteni akarja a maga akaratát, annak nem lesz jó vége. Valakinek meg kell mondania, hogy mit kell csinálni. Ha valaki belsőleg nem tud azonnal elfogadni egy parancsot, akkor egy kis önmegtagadással külsőleg el tudja azt fogadni.

Ebben a folyamatban gyakran végig kell gondolni az Úr Jézus példáját. Ahogy Ő kereste az engedelmesség útját és végigjárta azt egészen a kereszthalálig, ez irányadó számunkra. Az elöljáróval szembeni véleménykülönbségünket is fel lehet oldani imádsággal és szeretettel. Mennél inkább gyakoroljuk az engedelmességet, annál könnyebbé válik. Egy felnőttkorában megtérőnek először talán nehéz minden vasárnap elmenni a templomba. De egy kis idő után eltűnik a nehézség és várja már a napot, hogy találkozzon testvéreivel és Krisztussal... Így van ez más vonatkozásban is. Ha az elöljáróban meglátjuk Jézust, akkor nem játszik különösebb szerepet az, hogy az illető „szép, okos, jó" vagy sem, hanem mivel fölismertük, hogy általa az Úrnak engedelmeskedünk, mindez könnyűvé válik. Az engedelmesség valójában egy a szeretettel.

A szeretetnek az az első eredménye, hogy egyesíti a két szerető fél akaratát. Az engedelmesség erénnyé változtatja a legközönségesebb cselekedetet is.

Tulajdonképpen minden erény alapja ez. Mert aki engedelmes, az tud áldozatot hozni, bűnbánatot tartani, hűségesnek lenni, kitartani, stb. Az engedelmesség valójában nem az embereknek, hanem Istennek szól. Az elöljárónknak sem azért engedelmeskedünk, mert hatalma van, hanem azért, mert rajta keresztül Isten akaratát akarjuk követni és mert szeretjük Istent. Az engedelmesség az Isten akaratához való igazodásból fakad. Mennél inkább engedelmeskedünk a Szentlélek indításainak, annál inkább tud velünk az Úr nagyot tenni.

Ha felismerjük, hogy az engedelmességben a szeretet gyakorlásáról van szó, könnyebb lesz megtenni mindazokat a dolgokat, amelyeket Isten és az elöljáró akaratként felismerünk.

Fierer Ottó

NAGYCSÜTÖRTÖK

A templomban. Egyedül az Oltáriszentség előtt.

† „A szíveddel jöjj a Szívemhez... a lehető legközelebb.

Tudod, hogy hogyan kell Hozzám közeledned?

Belső és külső csöndben!

El kell hallgattatnod szellemi képességeidet, és Emberlelkembe kell hatolnod ezekben a szent pillanatokban: az Oltáriszentség alapításának órája ez az Utolsó Vacsora termében.

Lelkem már akkor úgy nézett rátok, mint ahogy most tekintek rád!

Ó, milyen lángoló Szeretettel...!"

„Ó, vigasztalásul azok helyett, akik nem hisznek, mondd, mondd csak, hogy már kezdesz még biztosabb lenni abban, hogy hatalmas Szeretettel szeretlek, de azt is tedd hozzá, hogy beismered, méltatlan vagy rá... Enyhülést nyújtasz így Nekem.

Kössünk szövetséget a te nyomorúságod és az Én Gazdagságom között. Mindig számíts Reám! Soha ne bízzál magadban. Ugyan, hová vezetne magabízásod?

Kérhet-e segítséget a semmi a semmitől?

Ki tudná megérteni gyermekét jobban, mint az apa?

Az utolsó vacsora termében az a tizenegy gyermekem fölfogta ezt, és oly nagy édességgel tört elő szívükből a hála, hogy a legtöbbje sírva fakadt. És mit éreztem akkor Én!...

Imádd mély megindultságomat! Azért ilyen a Szívem, mert nagyon gyöngéden szeretek...

Még egy nap, és ugyanezekben az órákban már halott leszek... Meghalok érettük... meghalok értetek.

A halálra ítélt nem éli-e át előre felfokozott mértékben utolsó óráit?".....

SZENTÓRA

Az üres templomban.

† „Én töltöm be egészen a templomot! Nem gondolsz elég gyakran arra, hogy Én mindenütt vagyok és semmi sincs, ahol Én ne volnék. Gondolj erre! Ez majd segít, hogy Velem egyesülj!

Csak arra kérlek: egyesülj Velem! S mivel reggelenként a szentáldozásban egyesülünk, ne szakadj el Tőlem – nemtörődömségből. Ez teszi a lelket állandóan figyelmetlenné...

Ha valaki szeret valakit, nem gondol-e folyton az illetőre? Ha nem gondolsz Rám, mire következtessek? Jöjj hát egyenesen Hozzám. Várlak! Tedd elevenné Kettőnk egy-életét."...

Gabriella Bossis: Ő meg én (II. kötet) 550-551. old.

MIT AKAROK?

Mit akarok?
Azt akarom, hogy a Nap mindenkire süssön!
Hogy ember embert soha többé arcul ne üssön!

Mit akarok?
Azt akarom, hogy a Föld mindenkinek teremjen!
Hogy ember embert láncon tartani ne merjen!

Mit akarok?
Azt akarom, kemény öklöm folyton azért dörömböljön,
Hogy mindenkinek jusson rész a felséges örömből!

Mit akarok?
Azt akarom, hogy minden ember ártatlan legyen,
S gyermekként sütkérezzen egy napos hegyen!

Mit akarok?
Azt akarom, mindnyájan hívott vendégek legyünk,
Isten vendégei: piros gyümölcsöt, nád-mézet együnk!

Mit akarok?
Azt akarom, ne rontsuk szét e szép világot!
Melynél szebbet Isten maga se látott!

Mit akarok?
Azt akarom, békén ölelkezzék a Föld, a Tenger!
Az Isten legyen Isten,
és az ember legyen – Ember!

Harsányi Lajos

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Kelet- és Dél-Afrika

A katolikus karizmatikus megújulás nemzeti szervezői összejövetelt tartottak az elmúlt év novemberében Tanzániában, ahol hét különböző, kelet- és dél-afrikai egyházmegyéből 36-an gyűltek össze. Örömmel számoltak be arról, hogy a megújulásban résztvevők számában és lelki elmélyülésében is növekedés tapasztalható, sőt a püspökök is egyre inkább pozitívan foglalnak állást a kérdésben.

USA

Szeptemberben a Nemzeti Szolgáló Bizottság és az egyházmegyei összekötők támogatásával teológiai szimpóziumot rendeztek *„A laikusok lelkisége és megalakulása"* címmel. Előadást tartott Charles Whitehead, különös tekintettel a személyes meghívásra és ezen hívás hatásaira a helyi egyházban. Patti Galagher Mansfield *„A laikus tapasztalat a katolikus karizmatikus megújulásban"* címmel tartott hozzászólást.

Gibraltár

„Egész éves előkészületek... a személyes meghívás hete kilencezer háznál... aktuális missziók hete az elzárkózó helyi egyházaknál... végül több százan befogadják a Szentlelket, és a székesegyház szétrobban a varrások mentén." – Így jellemzik a gibraltáriak az országukban most folyó missziót.

Olaszország

1994 áprilisában a Toszkán Püspökkari Konferencia lelkipásztori tájékoztatást jelentetett meg a démonológia és boszorkányság témakörében. Olaszországban ez az első hivatalos dokumentum ebben a témában.

Argentína

A katolikus karizmatikus megújulás nemzeti bizottsága, több más összejövetel mellett, megszervezte a társadalmi támogatók első országos találkozóját, ezalatt olyan fivéreket és nővéreket értve, akik a politika területén, a szakszervezetekben, a gazdasági életben, illetve a reklám és terjesztés területén dolgoznak. A találkozót Carlos Talavera mexikói püspök vezette. A találkozó témája *„Az emberies reklám és a hit a Santo Domingo-i Dokumentumok fényében"* volt.

Izrael

A jeruzsálemi *„Béke eszközei"* elnevezésű imacsoportok azt tűzték ki célul, hogy Jézus segítségével békét hozzanak a Közel-Keletre.

Brazília

1995 január 18-21. között megtartották a Zenei Szolgálat latin-amerikai találkozóját Aparecidában. A találkozó különleges alkalom volt a megalakulásra, valamint arra, hogy modern, gyakorlati tapasztalatot nyújtson a zenéről, mint instrumentális imádságról.

Vatikán

A Szentatya novemberben missziós országokban szolgáló püspökök egy csoportjával találkozott egy szeminárium keretében, melyet a *„Kongregáció az emberek evangelizálásáért"* nevű szervezet támogatott. A Szentatya bátorította a résztvevőket erőfeszítéseikben, mondván: **„Ahol Krisztust még mindig nem ismerik vagy félreértik, ott az új evangelizáció különösen sürgősnek bizonyul."**

Novemberben a Szentatya megjelentette *„Tertium Millenium adveniente"* című apostoli levelét a 2000. évforduló megünneplésének előkészületeképpen. Ebből idézzük: **„...az új evangelizáció legfőbb segítője a Lélek."**

Szeptemberben Paul Cordes püspök, akit személyesen a Szentatya bízott meg a katolikus karizmatikus megújulás apostoli munkájának a figyelemmel kísérésével, lelkigyakorlatot tartott Mexikóban. A lelkigyakorlatot a megújulás tagjai szervezték 700 pap és 53 püspök részvételével. Paul Cordes püspök ezenkívül részt vett a Nemzeti Szolgálati Bizottságok európai találkozóján Lengyelországban, majd novemberben Rómában az *„Elkötelezett karizmatikus közösségek és barátaik katolikus testvérisége"* nevű szervezet összejövetelén.

Ökumenikus hírek

Az észak-amerikai megújulás szolgáló bizottsága által támogatott öt fontos konferencia célkitűzései arra irányulnak, hogy közelebb vigyék a következő nemzedéket az Úrhoz. Beszédet mond és szimbolikus értelemben *„továbbadja a hit fáklyáját és az elkötelezettséget a nemzedékről nemzedékre történő evangelizáció iránt"* Tom Forrest atya és az Evangelizáció 2000 egyik fiatal munkatársa, Tom Curran. A konferenciák időpontja: 1995 július 26-29, Orlando, Florida.

~~~~~

Olaszország

Az olasz karizmatikus tanácskozó testület harmadik összejövetelén áldásokat hozó előadásokat tartottak: Fr. Kilian McDonnell (USA, rk), Pastor Luigi Roncavasaglia (Olaszország, Apostoli Egyház) és Prof. Walter J. Hollenweger (Birminghami Egyetem, református egyház).

Egyesült Nemzetek

A nők negyedik világkonferenciáját 1995 szeptember 1-15. között tartják Pekingben. Témája: *„Cselekvés az egyenlőségért, haladásért és békéért."* ♦

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Március elsején jön ki a nyomdából Barbarics atya új beszédsorozata a medjugorjei üzenetekről. A könyvet díjtalanul adjuk mindazoknak, akik hittel olvassák és el akarnak mélyedni az imában. A könyv evangelizációs célzatú, feladatát akkor teljesíti, ha az olvasó továbbadja másoknak is. A könyv címe: **„Hagyatkozzatok teljesen énreám!"**

¤ Vassula Ryden svájci misztikus látogatása nagyon gyümölcsöző volt. Igazán sajnáljuk, hogy sokan nem fértek be a templomba a nagy tömeg miatt és el kellett menniük. Hogy pótoljuk a hiányt, megjelentetünk (Marana Tha 2000, Lélek és Élet Alapítványok) egy három órás videoszalagot, melyen rajta lesz a beszéd teljes anyaga. Ára üzletekben: 1.500,-Ft, Alapítványunknál: 1.200,-Ft. A video hanganyaga külön is kapható, 2 db 90 perces kazettán, összesen 300,-Ft-ért.

¤ Május 20-án reggel 8 órától este 18 óráig Osztrák-Magyar Karizmatikus Imatalálkozó lesz Sopronban (Ferenci J. u. 7. – Vas- és Villamosipari Szakközépiskola). Információ: Dr. Imrik Zoltánné – 99-328-030.

¤ Kérjük, hogy az újságot előfizetők írják meg, ha címük változott, mert néhány újságot visszahozott a posta.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KÍVÁNJUK, HOGY A FELTÁMADT ÚR JÉZUS ADJON ÚJ ERŐT, BÁTORSÁGOT ÉS BIZALMAT A MINDENNAPOKHOZ.

Címlapfotó:
„Senki sem szeret jobban, mint az, aki
életé adja a barátaiért" – Jn 15,13
~~~~~

— 70,-Ft —

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából ›› 2
Vassula Ryden: Isten nem feledkezett meg rólad! ›››››››››››› 3
Schneider Ágnes: Az Úr belépett az életembe! ›››››››››››››››› 7
B. Ferencné: Jöjj velünk imádkozni! ›››››››››››››››››››››››››››››› 7
Dr. Paskai László bíboros úr beszéde ›››››››››››››››››››››››››››› 9
Marik Tamás: Térj vissza az első szeretetedhez! ›››››››››››››› 10
G. Gyuláné: Kisgyermekünk meggyógyult! ›››››››››››››››››››› 14
Fierer Zsuzsa: Engedelmesség az anyagi javakban ›››››››››››› 15
Fierer Ottó: A lelki élet alapjai ›››››››››››››››››››››››››››››››››››› 15
Gabriella Bossis: Nagycsütörtök ›››››››››››››››››››››››››››››››››› 17
Harsányi Lajos: Mit akarok? ›››››››››››››››››››››››››››››››››››››› 17
A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei ›››››››››››››››››››› 18
Szerkesztői üzenetek ›› 19

**Terjesszétek a MARANA THA c. újságot,
legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy
egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!**

— M A R A N A T H A —

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az AGROPRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Tóth László
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992